

[Hans Hansen.]

dende Selskabs Vedtægter kan forrentes og tilbagebetales af Selskabets Overskud. Denne Garantikapital skal altsaa kun indestaa, indtil den paabudte Reservefond er opsparet.

I Lovens § 1, Litra l, findes en Bestemmelse om, at ingen Forening for nogen enkelt Forsikring maa paatage sig en Risiko, der overstiger $\frac{1}{3}$ pCt. af Foreningens samlede Risiko. Et Selskab, der startes med den efter Forslaget foreslaaede Minimumsrisiko af 100 Mill. Kr., har saaledes Ret til at have Forsikringer med en Risiko paa indtil 333 000 Kr. Den krævede Garantikapital paa 300 000 Kr. behøver saaledes ikke engang at dække en enkelt af Selskabets Risici. Derfor maa en Garantikapital paa Størrelse med den her foreslaaede være det mindste, der kan stilles Krav om.

De foreslaaede Ændringer til Loven af 1889 er efter min Mening ikke mere vidtgaende, end hvad der maa kræves af en forsvarlig Lovgivning paa dette Omraade. Der maa fra Samfundets Side kræves saadanne Garantier, at Folk med Tryghed kan gaa ind i disse Forsikringselskaber og have Sikkerhed for, at de, hvis Skade forvoldes paa deres Ejendom, da ogsaa til enhver Tid kan faa en Erstatning, som dækker deres Tab i Henhold til den tegnede Forsikring. Men disse Forsikringer har jo ogsaa en anden Side, som jeg ikke vil undlade at pege paa, og det er den Sikkerhed, som Bygningsbrandforsikringselskaberne yder Prioritetshaverne derved, at ingen Forsikring kan udslettes, fordi den fastsatte Præmie ikke betaales; Præmien skal i saa Fald inddrives, eventuelt ved Udpantning. Ogsaa Bestemmelsen om, at Panthaverne har Ret til Erstatning ved Brand, selv om Ejeren har tabt denne Ret, fordi Skaden skyldes hans Forsæt eller Uagtsomhed, er af stor Værdi for Prioritetshaverne. At disse to Bestemmelser har en meget stor Betydning for Realkreditte, er indlysende; de virker begge i Retning af bedre Laanbetingelser og højere Obligationskurser.

Jeg vil gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, om der ikke, naar Loven nu alligevel skal ændres, vilde være Grund til at ændre den ogsaa paa andre Punkter — jeg vil kalde det at modernisere den. At benytte Alen som Maal, at udfærdige Panteattester efter Loven af 1856 og at udpante efter Loven af 1873 er, synes jeg, ikke helt svarende til den Tid, vi lever i.

I Henhold til Lovforslagets § 2 skal Loven træde i Kraft den 1. April i Aar. I samme Paragraf findes en Bestemmelse

om, at de foreslaaede Ændringer ikke skal have Gyldighed for de ved Lovens Ikrafttræden allerede godkendte Brandforsikringsforeninger.

Paa mit Partis Vegne anbefaler jeg Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling, og jeg vil ved Forhandlingens Afslutning tillade mig at foreslaa, at Sagen bliver underkastet en Udvalgsbehandling, som jeg dog haaber vil blive ganske kort.

Bækgaard: Det foreliggende Lovforslag tilsigter jo en Ændring af Loven af 1889. Da det er saa gammel en Lov, kan det ikke anses for ubetimeligt, at der nu foretages Ændringer i den. Mange Ting har forandret sig siden den Tid, og navnlig har Prisniveauet forandret sig betydeligt i opadgaaende Retning. Lovforslaget er ikke vanskeligt at overskue. Det vedrører kun to Punkter, nemlig en Forhøjelse af Mindsteforsikringssummen, fra 20 Mill. Kr. i den nuværende Lov til 100 Mill. Kr., samt Skabelsen af en Garantikapital, saa det er for saa vidt ikke vanskeligt at tage Stilling til. Dog ønsker jeg gerne ligesom den ærede foregaaende Taler, at Forslaget bliver gjort til Genstand for en kort Udvalgsbehandling. Den ærede foregaaende Taler gav ganske vist en Redegørelse for, hvordan Prisniveauet havde udviklet sig i den forløbne Tid; Lovforslaget er ogsaa nærmere begrundet i de Bemærkninger, der ledsager det, ligesom det blev det i den højtærede Ministers Forelæggelsestale, men der kunde maaske alligevel være Grund til at overveje, om det er det rigtige Beløb, man her er kommet til. Ogsaa andre Spørgsmaal kunde der maaske være Grund til at tage op til Overvejelse i samme Forbindelse, hvad den foregaaende Taler allerede har været inde paa.

Vi har jo saa mange forskellige Forsikringsformer og Forsikringsobjekter her i Landet, at man ikke ved Tal paa dem, men Brandforsikringen er en af de ældste Forsikringsformer og vel nok en af de Former, der er brugt mest, idet saa godt som alle, der ejer Værdier, lader dem brandforsikre. Det har derfor stor Betydning, at Forsikringen er ordnet paa betryggende Maade for de mange Interessenter. Saa godt som fra Begyndelsen af har Lovgivningsmagten ogsaa haft noget Indseende med det derigennem, at der er givet bestemte Regler for, hvilken Betyggelse der skal være inden for disse Foreninger og Sammenslutninger. Der findes jo baade private Selskaber, Aktieselskaber, og gensidige Selskaber, men det er de sidstnævnte, som dette Lovforslag angaar.